

[Socialministeren]

stemmelserne i § 1, og sejladsen skal have strakt sig over 6 måneder svarende til reglerne for krigssejladser. Det kan måske være vanskeligt at dokumentere, at de betingelser er opfyldt, men regeringen har ikke ment at kunne slække yderligere på kravene. Der er også et hensyn at tage til andre danske statsborgere i denne sag. De vil have vanskeligt ved at forstå, at en bestemt gruppe får mulighed for at blive omfattet af loven på lempeligere betingelser end dem, som er gældende for dem selv.

Jeg er også glad for de positive meldinger om, at man er indstillet på et hurtigt udvalgsarbejde, så vi kan få loven gjort færdig i denne folketingssamling til gavn for den færøske befolkning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 269:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 22/4 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Kim Behnke (FP):**

Ja, så står vi her igen med endnu et katalog over folk fra det meste af jordkloden, som ønsker at blive tildelt den meget store og meget fine gave, det er at få dansk indfødsret. Denne gang er der tale om 817 personer, og vi vil fra Fremskridtspartiets side gøre, som vi plejer, nemlig stille ændringsforslag på følgende områder:

For det første ønsker vi, at de personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffeloven, udgår af kataloget. Vi har indtil videre kunnet konstatere, at der er tale om 30 ud af de 817, og ligesom ved det seneste forslag om meddelelse af indfødsret kan vi undre os over, at 80 pct. af de pågældende stammer fra et muslimsk land. Det er underligt at konstatere, at personer fra kulturer og lande, hvor selv simple straffelovsovertrædelser medfører meget, meget skrappe straffe, har svært ved at overholde den forholdsvis milde danske straffelov, når de kommer her til landet, men det er altså desværre tilfældet. Vi ønsker, at de pågældende 30 personer skal udgå af lovforslaget. Vi ønsker ikke at belønne personer, der har modtaget dom for overtrædelse af straffeloven, med dansk indfødsret.

Derudover får vi brug for at stille en række spørgsmål, der kan give en oversigt over antallet af ansøgere, der ikke har været i stand til at søge for sig og sine, som det hedder i lovsproget. Ifølge Fremskridtspartiets terminologi er det således, at hvis en person i en samlet periode på mindst 6 måneder inden for de sidste 5 år kontinuerligt har modtaget arbejdsløshedsunderstøttelse eller bistandshjælp eller en kombination af begge dele, så mener vi ikke, det er dokumenteret, at den pågældende er i stand til at klare sig selv. Derfor mener vi, at de personer også skal udgå af lovforslaget. Hvor mange det drejer sig om, ved vi endnu ikke, men det vil udvalgsarbejdet kunne afsløre. Hvis vi regner med det antal, der normalt er gældende for disse love, vil det sikkert være i størrelsesordenen 170-180 personer, men det skal udvalgsarbejdet som sagt afklare.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at kvittere for den ændrede praksis i Indfødsretsudvalget. Tidligere har Fremskridtspartiet ved sådanne lejligheder måttet brokke sig fra denne talerstol og beklage sig over, at det var svært at få svar på de spørgsmål, vi ønskede at stille, end-sige få lov til at stille spørgsmålene, men nu er samarbejdet i Indfødsretsudvalget bedret væsentligt, og derfor har vi ingen som helst bekymringer. Vi forventer at kunne få svar på de spørgsmål, vi stiller, og vi vil så frem til andenbehandlingen præsentere Folketinget for de ændringsforslag, vi mener er nødvendige, før vi kan tilslutte os nærværende forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 267:

Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove. (Fastsættelse af takster).

Af Hanne Andersen (S) m.fl.
(Fremsat 9/4 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Ifølge lovforslaget skal alle beslutninger om betaling for ydelser til borgerne og betalingens størrelse træffes på et kommunalbestyrelsesmøde. Forslaget er begrundet i et ønske om at opnå større åbenhed om fastsættelsen af taksterne, så det bliver tydeliggjort, hvilke takster der er fastsat i lovgivningen, og hvilke takster den enkelte kommune selv kan fastsætte.

En debat er velkommen og helt nødvendig i kommunerne, og jeg er enig i intentionerne med lovforslaget. Men jeg mener ikke, at kommunalbestyrelsen nødvendigvis skal træffe beslutning om alle takster og takstændringer på et møde. Der er flere og i visse tilfælde også bedre informationskanaler end kommunalbestyrelsesmøderne, og det bør derfor være den enkelte kommunalbestyrelse selv, der afvejer og tager stilling til, hvordan borgerne bedst kan blive informeret om takstfastsættelsen og grundlaget herfor.

I en række tilfælde vil det selvfølgelig være nødvendigt eller helt naturligt, at beslutningen om takstfastsættelsen træffes på et møde i kommunalbestyrelsen, f.eks. hvor der er tale

om principielle spørgsmål om takstfastsættelsen vedrørende forsyningsvirksomhed.

Det danske kommunestyre er kendetegnet ved en fri adgang til delegation. Delegationsfriheden er udtryk for noget helt grundlæggende, nemlig at det i videst muligt omfang må tilkomme den enkelte kommunalbestyrelse selv at træffe bestemmelse om, på hvilket niveau i den kommunale organisation sagerne bedst kan behandles og afgøres. Efter regeringens opfattelse bør man derfor ikke gribe ind i kommunalbestyrelsens frihed til selv at træffe bestemmelse om beslutningsniveauet i den kommunale organisation – afhængigt af de lokale og konkrete forhold.

Et forbud mod delegation ville medføre en væsentlig forøgelse af det antal sager, der skal behandles i kommunalbestyrelsen. For en lang række kommunale ydelser er der fastsat takster og gebyrer. I bemærkningerne til lovforslaget er nævnt daginstitutionstakster, dagpleje, madudbringning, tandbehandling, renovation, vandforsyning, vandafledning, haveaffald, fritidsforanstaltninger, museer, biografer, benyttelse af svømmehal og ekspeditionsgebyrer. Og denne liste er langt fra udtømmende, hvad forslagsstillerne jo også selv har tilkendegivet ved at tilføje et »med mere«.

Kommunalbestyrelserne må naturligvis være opmærksomme på, at borgerne informeres om taksterne. På særlige områder og for bestemte ydelser kan der også være et behov for offentliggørelse af priskalkulationerne, det vil sige, at beregningsgrundlaget må lægges frem, og der er i øvrigt i lovgivningen fastsat regler om takstfastsættelsen på væsentlige områder.

Jeg vil også gerne fremhæve, at ethvert kommunalbestyrelsesmedlem ifølge den kommunale styrelseslovs § 11 kan indbringe ethvert spørgsmål om kommunens anliggender – altså også spørgsmålet om takster – for kommunalbestyrelsen, og kommunalbestyrelsen kan også til enhver tid tilbagekalde eller begrænse en delegation. Efter regeringens opfattelse ville et delegationsforbud derfor være et uheldigt indgreb i den enkelte kommunalbestyrelses adgang til selv at fastlægge beslutningsniveauet i kommunen. Et forbud mod delegation ville heller ikke være den rigtige måde at tilgodese hensynet til information af borgerne på; det må ske på en mere direkte og effektiv måde.